

Kronika

Njegove pesniške zbirke nosijo naslove: Po mojem zakonu (1910.), Tovariši (1912.) in Elegije (1920., v založbi Mercure de France).

Nekaj verzov in proze je obelodanil še v knjigi »Človek na čelu« (1909.).

P. K.

Prešernova zabavljica »Novi Pegasus«, oziroma »Kam je prešel polž iz Višnje gore«. (V korekturo komentarja Marnovega v Jezičniku XV, 6, Žigonovega v Prešernovi čitanki 132 itd.) Ta puščica se nahaja že med onimi 15, ki jih je dobil Kastelic za 3. zvezek Čbelice od Prešerna še pred avtorjevim odhodom v Celovec, torej pred koncem januarja 1832, jih prepisal, jim pripisal po pesnikovih intencijah pozneje še tri, poslal vseh 18 Prešernu v Celovec v korekturo, jih dobil nazaj obenem s pismom Čopu z dne 20. februarja 1832 (Lj. Zvon 1888, 569), in sicer pomnožene zopet za dve novi številki (Zbornik Matice Slovenske 1903, 133/8) in jih vsaj že 12. aprila 1832 imel s 3. zvezkom Čbelice v Blaznikovi tiskarni (Žigon, Komentar k Prešernovim Poezijam 7). Župnik na Višnji gori je bil ves ta čas še Jakob Križaj († 12. junija 1832.), ki ga zaman iščemo med slovenskimi poeti te dobe; a Janez Cigler, čbeličar, je pastiroval takrat arestantom na ljubljanskem gradu, župnijo višnjegorsko pa dobil šele s 30. septembrom 1832 (Vrhovnik, Cigler 10). Puščica torej ni naperjena specijalno na Ciglerja, ampak meri splošno na nivo čbeličarske poezije, ki se je zdela Prešernu brezpomembna, čim jo je začel meriti z evropskim merilom. Gre torej za pendant k »Ahacelnovim pesmam«, ki so pod nadpisom »De gustibus non disputandum« v 3. zvezku Čbelice tudi hotele naglasiti le nizek nivo čbeličarske poezije, a še bolj nizek nivo njenih čitateljev (prim. moje opombe v Časopisu za zgodovino in narodopis, XIX, 40).

Fr. Kidrič.

Pevsko društvo »Ljubljanski Zvon«. (Ob priliki koncerta 13. novembra 1924.) »Ljubljanski Zvon« je danes izvrsten, vzoren, dobro ubran, lepo doneč instrument, ki ga igra Zorko Prelovec prav virtuosno. Prelovec je odličen tehnik, dober interpret — skoro izključno impresionist. Ko bo še objektivnejši napram različnim slogom posameznih skladb in še sprejemljivejši za doživetja, ki so vdahnjena v skladbe, mu bo duša omamljena tudi ob najskrivnostnejših mestih in se bo čutila neizrekljivemu bliže — tedaj bo to brez dvoma eden naših najidealnejših pevovodij.

Reproduktivni umetnik ustvarja samo takrat, ko izraža čuvstva, ki sta jih pesnik in skladatelj občutila, ko sta ustvarjala. Pravi interpret jih mora še enkrat doživeti. Po večini pa naši pevci niso poeti in igralci, ki bi bili zmožni občutiti še enkrat na odru pesem, za katero jim je čuvstvo popolnoma otopelo pri dolgotrajnih in monotonih vajah. Proizvajajoči glasbenik pa mora imeti to zmožnost, v nasprotnem primeru so pesmi samo avtomatično zdrdrane, kvečjemu akademsko reproducirane fotografije žive podobe. Brez doživetja zapete pesmi ne lijejo v srce poslušalca, komaj da mu zabrne v ušesih. Pri resnični umetnosti mora tudi poslušalec imeti občutek lastnega doživljanja. To doseže samo pevovodja, ki je dober improvizator in ki ume s sugestivno močjo vplivati na pevce. Prelovec je improvizator in ima sugestivno moč ter se obojega tudi zaveda. Saj je zahteval in dosegel, da mu poje zbor na pamet gotovo zato, da bi ves zbor mogel slediti njegovemu razpoloženju in volji. Predpogoji so bili vsi tukaj, a kljub temu pri večini pesmi nisem imel občutka resničnega doživetja. Krivda bo najbrže v tem, da pri Prelovcu nista še tehnika in estetika uravnovešena, da uporablja vso tehniko le preveč za preračunane, zgolj zunanje efekte, ali pa v najboljših